

Ψυχογραφήματα της ανθρώπινης ύπαρξης

Διαπεραστικά ψυχογραφήματα της ανθρώπινης ύπαρξης, τα έργα της Αμήλιας Παπαγεωργίου λειτουργούν ως σπαρακτικές κραυγές. Εισάγουν τον θεατή σε έναν κόσμο ταραγμένο και φοβικό. Τον περιπλανούν σε εικαστικές ιστορίες τρόμου, αγωνίας και πόνου.

Οι φιγούρες, ακρωτηριασμένες και βίαια παραμορφωμένες, ανακαλούν ανοιχτές πληγές, ανθρώπινα σφαχτάρια, αποτρόπαια ανθρωπόμορφα κατάλοιπα με ξεσκισμένες σάρκες ή αέρινα στοιχεία. Τα εσωτερικά όργανα προσφέρονται στον θεατή για εξέταση σαν ιδιότυπα ανατομικά διαγράμματα.

Μερικώς τυλιγμένες με επιδέσμους, ματωμένες γάζες, λερωμένα πανιά-σάβανα, οι κατακερματισμένες μορφές συστρέφονται και στροβιλίζονται με ένταση. Είναι οι παράδοχοι πρωταγωνιστές ενός μακάβριου χορού που μοιάζει να πραγματεύεται θεματικά την πορεία προς τον θάνατο.

Η αφήγηση συχνά ξετυλίγεται σε δίπτυχα ή τρίπτυχα τελάρα που λειτουργούν ως ενιαίο όλον. Οι σκηνές διαδραματίζονται σε απροσδιόριστο τόπο, επίπεδο και ερεβώδη. Το μαύρο φόντο διακόπτεται από διάφορα μονοχρωματικά πεδία, γραμμές και καμπύλες, στοιχεία που ωστόσο λειτουργούν ως συνδετικοί κρίκοι της διήγησης. Οι νόμοι της αναγεννησιακής προοπτικής αγνοούνται εσκεμμένα καθώς η Αμήλια ζωγραφίζει αφηρημένες γεωμετρικές οθόνες, αντί για τρισδιάστατους χώρους, προκειμένου να φιλοξενήσει εκεί τα άχρονα όντα.

Εμπνευσμένη από την κινέζικη καλλιγραφία, αντιμετωπίζει τις εικαστικές φόρμες σαν λέξεις που φορτίζονται με την ψυχική ενέργεια και το συναίσθημα της δημιουργού κατά τη διαδικασία παραγωγής τους. Αυτές οι καλλιγραφικές πινελιές μεταμορφώνονται σε αναγνωρίσιμα σχήματα τα οποία ανασύρουν την τεμαχισμένη ύπαρξη του σημερινού ανθρώπου. Η ταυτόχρονη απεικόνιση του μέσα και του έξω, της εσωτερικής και εξωτερικής όψης των τραυματισμένων πλασμάτων, δεν είναι παρά μια υπόμνηση για το οδυνηρό ταξίδι στα άδυτα της ανθρώπινης ψυχής. Το ταξίδι που οδηγεί στην αυτογνωσία και τη λύτρωση.

Οι πίνακες γίνονται τα απτά πεδία όπου συσσωρεύονται θραύσματα του υποσυνείδητου, ανάμικτα με τις υπαρξιακές φοβίες του παρόντος για το μέλλον. Οι αγχωτικές και εφιαλτικές εικόνες που προκύπτουν είναι οικείες σε όλους. Απηχούν σκηνές από το σημερινό θέατρο του παραλόγου και καταδεικνύουν το μίσος της ανθρωπότητας για τον άνθρωπο. Μας τρομοκρατούν, μας παραλύουν, μας παγώνουν. Φέρνουν, όμως, στην επιφάνεια και αφυπνίζουν την επιθυμία για ειρήνη και γαλήνη.

Μπία Παπαδοπούλου,
Ιστορικός Τέχνης